

Arrest

nr. 202 059 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te bezitten en op 22/08/1978 geboren te zijn te Jinja. U verklaart problemen te hebben gehad omwille van uw lesbische geaardheid. Op 20/11/2017 verliet u Oeganda per vliegtuig, met uw eigen paspoort en geldig Russisch visum, en reisde u naar Moskou. Na een verblijf van 5 dagen te Moskou, reisde u per vliegtuig naar België. Bij aankomst in de nationale luchthaven van België, op 27/11/2017, werd u evenwel bij de controle door de politie tegengehouden, omdat u over geen enkel identiteitsdocument beschikte. U vroeg asiel aan en werd ondergebracht in het gesloten centrum Caricole. Op 22/12/2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en

Staatlozen [CGVS] de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar geen geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid, en het door u beweerde asielrelaas. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [RvV], die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde in haar arrest nr. X d.d. 16/01/2018.

Op 23/01/2018 diende u een tweede asielaanvraag in. Als nieuwe elementen in het kader van uw tweede asielaanvraag, legde u een schrijven neer vanwege de 'executive director' van de organisatie 'Queer Youth Uganda', een brief van uw lesbische partner Kaidu, alsook 8 foto's. Op 08/02/2018 nam het CGVS de beslissing om uw tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de RvV, die de beslissing van het CGVS evenwel bevestigde en uw beroep verwierp op datum van 26/02/2018 in arrest nr. X

Op 08/03/2018 diende u een derde asielaanvraag in. Als nieuwe elementen in het kader van uw derde asielaanvraag legde u een schrijven neer vanwege de 'executive director' van de organisatie 'Queer Youth Uganda', het rapport 'Uganda 2016 Human Rights Report', een jaarrapport van de organisatie 'Human Rights Watch' over Uganda, het rapport 'Rapport du Groupe de travail sur l'Examen périodique universel – Ouganda', en het rapport 'Country Policy and Information Note – Uganda: Sexual orientation and gender identity'.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag volledig steunt op motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag reeds heeft uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit omdat er geenszins geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid, en evenmin aan de door u beweerde vervolgingsfeiten. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de RvV, in haar arrest dd. 16 januari 2018, en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen, daar u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking komt. Ook deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de RvV, en u diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste en tweede asielaanvraag, en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de door u neergelegde brief vanwege Sam Opio, executive director bij de organisatie 'Queer Youth Uganda', dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient vastgesteld dat deze brief een loutere gesolliciteerde verklaring betreft die geen enkel objectief element bevat waaruit de waarachtigheid van deze verklaring zou moeten blijken. Verder is de inhoud van deze brief uiterst vaag, en op een zodanige wijze opgesteld dat deze aan gelijk wie kan worden verzonden, indien de correcte naam wordt ingevuld. In dit opzicht dient tevens vastgesteld dat u reeds een brief vanwege deze zelfde organisatie en dezelfde executive director neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, maar die brief was toen geadresseerd aan, en sprak enkel over, de valse identiteit die u aanvankelijk opgaf in het kader van uw eerste asielaanvraag (Katuntu Kawa'). **Dat u op heden opnieuw een brief neerlegt**

van deze zelfde organisatie, ondertekend door dezelfde persoon, met exact dezelfde inhoud en letterlijk dezelfde bewoordingen, waarin het enige verschil bestaat dat de brief deze keer geadresseerd is aan, en spreekt over, de identiteit waarvan u oppert dat het uw echte identiteit is ('Kiyuba Haawa') – zonder dat hierbij enige uitleg wordt gegeven betreffende de foute naam die in de vorige, door u neergelegde, brief werd vermeld, bevestigt dan ook enkel het manifest gesolliciteerde karakter van deze brieven, en toont verder de correctheid aan van de, door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag opgemerkte, vaststelling dat de inhoud van deze brief dermate vaag is, en op een zodanige wijze opgesteld dat deze aan gelijk wie kan worden verzonden, indien de correcte naam wordt ingevuld.

Als dusdanig bezit deze brief dus geen enkele bewijskracht, integendeel: de vaststelling dat u dezelfde brief opnieuw neerlegt, maar ditmaal met een andere naam – zonder enige verdere uitleg – bevestigt enkel het onbetrouwbaar karakter van de inhoud ervan. Er kan dan ook enkel geen enkel geloof gehecht worden aan de inhoud van deze door u neergelegde brief.

Wat betreft de door u neergelegde algemene informatie betreffende de behandeling van LGBT-persoonen in Uganda, en algemene landinformatie betreffende Uganda, kan enkel vastgesteld worden dat deze informatie niets bijbrengt. Er dient u te worden herinnerd aan de vaststelling dat het CGVS reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde dat uw beweerde homoseksuele geaardheid, geenszins geloofwaardig bevonden wordt – een beoordeling die door de RvV bevestigd werd. Gelijk welke informatie betreffende de situatie van homoseksuele personen in Uganda, verandert niets aan deze beoordeling.

Wat betreft de door uw advocate aangebrachte artikels met betrekking tot deportaties naar Oeganda, en de verwijzing naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in het geval u naar Oeganda zou worden teruggeleid, dienen volgende vaststellingen gedaan.

In het meest recente artikel - "A grim return: post-deportation risks in Uganda" d.d. februari 2017 – wordt gesteld dat de gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers naar Oeganda, problematisch zou zijn omwille van 1) de vaststelling dat een persoon die gedwongen terugkeert, onderworpen wordt aan een routine-interview door de immigratiediensten, 2) omdat dit de personen in deze situatie, die doorgaans reeds in detentie gehouden werden voorafgaand aan vertrek, verder zou traumatiseren, en 3) het niet te verzekeren valt dat er geen dwang of macht uitgeoefend wordt indien een persoon onwillig is om te spreken met de immigratiediensten. Er wordt voorts gesteld dat het vermelde routine-interview bij aankomst in de luchthaven te Oeganda, des te problematischer zou zijn indien de persoon in kwestie zijn of haar afgewezen asielverzoek gebaseerd had op een vrees voor vervolging omwille van politieke redenen, dan wel omwille van seksuele geaardheid, en dit de persoon in kwestie blootstelt aan detentie, marteling en kwelling, alsook zijn of haar contacten [in Oeganda].

Wat betreft deze elementen, dient het volgende opgemerkt. Dat een persoon, bij gedwongen terugkeer naar Oeganda, onderworpen wordt aan een routine-interview door de Oegandese immigratiediensten, hoeft an sich niet problematisch te zijn, en betekent geenszins dat deze persoon ipso facto een vrees zou moeten koesteren een onmenselijke behandeling te ondergaan. Voorts is er geen enkele aanwijzing aanwezig in uw dossier dat er op zou kunnen wijzen dat de Oegandese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het feit dat u asiel heeft gevraagd in België, laat staan welke motieven u hiertoe naar voren gebracht zou hebben. U heeft dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de Oegandese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw asielaanvraag te België, dan wel om te vrezen een slechte behandeling te zullen moeten ondergaan, omdat men er zou weten op basis van welk motief u asiel verzocht. Voorts blijkt uit ditzelfde artikel dat personen die gedwongen worden teruggestuurd naar Oeganda, zich kunnen wenden tot het 'Refugee Law Project' [verder: RLP], die post-deportatie steun biedt aan gedeporteerde personen. Waar de Oegandese immigratiediensten eerst wantrouwig stonden ten aanzien de rol van het RLP in de ontvangst van gedeporteerde personen, erkennen zij op heden de cruciale rol die het RLP speelt en verwijzen ze ook individuen naar het RLP, voor steun – zo valt te lezen in ditzelfde artikel. Verder blijkt dat na het routine-interview op de luchthaven, de beambte van de immigratiedienst vraagt of de gedeporteerde enige vrienden of familieleden heeft die hij of zij wenst te contacteren, en desgevallend dezen contacteert ten behoeve van de gedeporteerde persoon. Het is ook op dit moment dat aan de gedeporteerde wordt meegedeeld dat er een medewerker is van het RLP, met wie ze kunnen praten indien ze dat willen. Er wordt voorts melding gemaakt van de vaststelling dat gedeporteerden gebruikelijk onwillig zijn om vrienden of familie te contacteren, en sommigen geen vertegenwoordiger van het RLP willen ontmoeten. Er wordt voorts geen melding gemaakt van enige slechte behandeling van deze personen omwille van

hun onwil familieleden of vrienden te contacteren, dan wel omwille van hun weigering een vertegenwoordiger van het RLP te ontmoeten. Voorts wordt verwezen naar een individueel dossier van een Oegandese vrouw die omwille van haar homoseksuele geaardheid naar het Verenigd Koninkrijk vluchtte, maar vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda gedwongen werd teruggeleid. Deze vrouw zou bij aankomst in Oeganda geen vrienden of familie hebben willen contacteren, was teleurgesteld en ging in een afgelegen dorp wonen. Er wordt hierbij evenwel geen enkele melding gemaakt van enige slechte behandeling van deze vrouw bij aankomst in Oeganda. Voorts dient herhaald dat er aan uw beweerde homoseksuele geaardheid geen enkel geloof kan gehecht worden door het CGVS. In het artikel wordt verder melding gemaakt van het feit dat er enkele gevallen bestaan van personen, die eerder in het buitenland asiel zochten omwille van een vrees voor vervolging omwille van hun seksuele geaardheid, en wiens verhaal online, alsook in Oegandese kranten gepubliceerd werd, rond de tijd van en voorafgaand aan de deportatie, hetgeen een extra risico betekent voor de gedeporteerde. Het kan enkel vastgesteld worden dat er geen enkel element aanwezig is in uw dossier dat er op zou kunnen wijzen dat de Oegandese media, de Oegandese bevolking, of de Oegandese autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het asielrelaas waarvan u gewag maakte in het kader van uw asielaanvraag in België, dan wel van uw beweerde homoseksuele geaardheid. Het dient opgemerkt dat uit dit door uw advocate aangebrachte artikel, geenszins blijkt dat er een systematisch risico zou bestaan op een slechte behandeling van personen die gedwongen gedeporteerd worden naar Oeganda, en er geen reden is om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Oeganda gevisieerd zou worden door de Oegandese immigratiediensten. Volledigheidshalve dient toegevoegd dat u, zoals u steeds verklaarde, Oeganda verliet op 20/11/2017 met uw eigen geldig paspoort en geldig visum om naar Rusland te reizen, en u toen derhalve geen inbreuk gemaakt heeft op de Oegandese immigratiewet.

Wat betreft het tweede door uw advocate neergelegde artikel - "Uganda: the silent practice of deportations" d.d. 6 mei 2010 – dient er vooreerst op gewezen dat dit artikel bijna 8 jaar oud is, en derhalve bezwaarlijk 'recente' informatie kan genoemd worden betreffende de behandeling van personen die naar Oeganda worden gedeporteerd. Er wordt in dit artikel gesteld dat het vooruitzicht voor gedeporteerden naar Oeganda akelig zou zijn, en het baseert zich hierbij op getuigenissen aangeleverd door het RLP – de organisatie naar wie de gedeporteerden voor verdere steun, doorverwezen worden door de Oegandese immigratiediensten [cf. supra]. Zo wordt er verwezen naar het individuele geval van een vrouw die, nadat ze meermaals gemarteld en verkracht was in Oeganda, naar het Verenigd Koninkrijk vluchtte, maar van daar naar Oeganda werd gedeporteerd. Deze vrouw zou na aankomst gedurende 9 maanden in gevangenis opgesloten zijn geworden, en pas vrijgekomen na omkoping. Een andere Oegandese zou gedurende een jaar opgesloten zijn geweest na aankomst te Oeganda, op basis van valse beschuldigingen. Deze twee voorbeelden uit dit bijna 8-jaar oude artikel, betreffen individuele gevallen waarbij geenszins duidelijk gemaakt wordt waarom deze personen in kwestie – als deze getuigenissen correct zouden zijn – gevisieerd werden door de Oegandese autoriteiten, noch wat hun situatie betrof voor hun vertrek uit Uganda, noch op basis waarvan dezen asiel vroegen in het Verenigd Koninkrijk. Deze twee voorbeelden uit dit bijna 8-jaar oude artikel, constitueren dan ook geen ernstige aanwijzing voor uw beweerde vrees een slechte behandeling te zullen moeten ondergaan indien u naar Oeganda zou terugkeren. Meer algemeen wordt er in dit artikel gesteld dat een afgewezen asielzoeker met een deportatiecertificaat, bij aankomst in de luchthaven te Entebbe aan veiligheidspersoneel wordt overgedragen en, als hij of zij verdacht wordt van dissidente politieke activiteiten, deze naar een safehouse gebracht wordt voor verdere ondervraging, waar de detentie weken tot maanden kan duren. Daarenboven wordt gesteld dat het loutere feit een asielaanvraag te hebben ingediend in het westen, automatisch beschouwd kan worden als een bedreiging, en deze personen derhalve een automatisch doelwit zijn. Voorts wordt ook hier melding gemaakt van het feit dat de het RLP gedeporteerden naar Oeganda bijstaat met juridische hulp en psychologische begeleiding. Afgezien van de vaststelling dat dit artikel, dat afkomstig is van de – voor het CGVS onbekende - website 'www.pambazuka.org', reeds een geruime ouderdom heeft, en derhalve geen referentie is voor de huidige situatie, dient vastgesteld dat er geen enkele grond of bron aangegeven wordt voor de stelling dat een teruggekeerde persoon automatisch wordt gevisieerd in Oeganda omwille van het feit dat deze eerder een asielaanvraag indiende in een westers land. Dit is een boude bewering zonder meer. Daarnaast dient vastgesteld dat het CGVS deze informatie nergens anders wist terug te vinden – het CGVS beschikt niet over enige landeninformatie waaruit dit zou moeten blijken. Evenmin valt dit terug te vinden in rapporten van organisaties als Human Rights Watch of Amnesty International.

Wat betreft het derde document dat uw advocate neerlegde – "The impact of deportation: Some reflections on the current practice" d.d. 2012, dient vastgesteld dat dit een paper van academische aard betreft, aangaande de deportatiepraktijken in het Verenigd Koninkrijk. In dit artikel wordt voornamelijk

kritiek geuit op deportatiepraktijken gangbaar in het Verenigd Koninkrijk, en wordt verwezen naar individuele gevallen van personen die vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda worden gedeporteerd. Zo wordt bekritiseerd dat er reeds gevallen zouden geweest zijn waarbij de Britse immigratiediensten de gedeporteerde verdoofd hadden, dat er steeds drie escorteurs voorzien worden die gedeporteerden soms op onheuse wijze behandelden, dat de beampten van het Verenigd Koninkrijk te veel informatie zouden meedelen aan de Oegandese autoriteiten, en de immigratiediensten in Oeganda soms om smeergeld vragen. Verder wordt gesteld dat personen die ervan verdacht worden oppositie te voeren tegen het Oegandees regime, gevisieerd worden, waarbij verwezen wordt naar een individueel geval van een vrouw die asiel zocht in het Verenigd Koninkrijk en daarbij politieke motieven naar voren bracht – zo zouden haar ouders actief geweest zijn in de oppositiebeweging Forum for Democratic Change – deze vrouw zou na aankomst gearresteerd zijn en pas vrijgelaten na betaling van een borgsom. Ook wordt verwezen naar de vaststelling dat het terugsturen van LGBTI- personen een risico inhoudt, gezien dergelijke personen door de autoriteiten gevisieerd kunnen worden omwille van de seksuele geaardheid. Hierbij wordt verwezen naar een deportatie van een homoseksuele man die vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda werd gedeporteerd, wiens foto breed gepubliceerd werd in nationale kranten te Oeganda voorafgaand aan zijn deportatie. Deze man diende smeergeld te betalen om vrij te komen, nadat hij na terugkeer werd vastgehouden.

Opnieuw dient gewezen op het uiterst individuele karakter van deze voorbeelden, de vaststelling dat uw beweerde homoseksualiteit überhaupt niet geloofwaardig bevonden wordt, en de vaststelling dat uw naam nergens vermeld werd in enige media, Oegandese of andere. Er wordt tevens vermeld in ditzelfde document dat dit voorbeeld eruit springt, net omdat het feit dat zijn verhaal verscheen in Oegandese media, een discrete terugkeer onmogelijk had gemaakt. Er dient vastgesteld dat dit neergelegd document opnieuw geenszins aantoonst dat er een systematisch risico zou bestaan op schending van artikel 3 EVRM voor personen die gedwongen terugkeren naar Oeganda, maar veeleer een analyse en kritiek betreft op de deportatiepraktijken in het Verenigd Koninkrijk. Nergens in dit document wordt voorts gesteld dat de gedwongen terugkeer van personen naar Oeganda op zich problematisch zou zijn, en er worden voorts aanbeveling gegeven ter verbetering van de deportatieprocedures in het Verenigd Koninkrijk. Dit bezit echter verder geen relevantie in het kader van uw asielaanvraag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, en er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond is. Bijgevolg dient dan

ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoekster gaat uitgebreid in op het deugdelijk en diepgaand onderzoek dat volgens haar dient gevoerd te worden met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van de uitwijzing van een asielzoeker en citeert hiervoor uit meerdere arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Verzoekster verwijst naar de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat teruggekeerde asielzoekers in Oeganda systematisch worden onderworpen aan een routinecontrole.

Verzoekster wijst erop dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare en zwakke groep, zijnde vrouwelijke en homoseksuele asielzoekers die bij terugkeer in Oeganda het risico lopen het voorwerp uit te maken van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zij verwijst hiervoor naar en citeert uit tal van rapporten.

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De verzoekende partij vermeldt in haar inventaris nog volgende stukken: C. A. Onyoin, “*A grim return: post-deportation risks in Uganda*”, februari 2017 en Bernadette Lyodu, “*Uganda: the silent practice of deportations*”, 6 mei 2010. Beide stukken werden reeds eerder neergelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en beoordeeld in de bestreden beslissing.

2.3. Een lezing van de stukken van het administratief dossier wijst uit dat verzoekster haar derde en huidige asielaanvraag opnieuw steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet; verzoekster vreest meer bepaald de Oegandese overheden omwille van haar homoseksuele geaardheid.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag op 22 december 2017 reeds vast dat verzoekster haar homoseksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas. De beslissing van de commissaris-generaal werd bij arrest nr. 198 049 van 16 januari 2018 bevestigd, de Raad kon in navolging van de commissaris-generaal evenmin geloof hechten aan verzoeksters voorgehouden lesbische geaardheid en asielrelaas. Op 23 januari 2018 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 8 februari 2018 nam het Commissariaat-generaal de beslissing om

verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing werd op 26 februari 2016 verworpen bij 's Raads arrest nr. X.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

In zoverre verzoekster haar verweer aldus richt tegen de weigeringsmotieven in haar vorige asielaanvragen - waarbij vaststond dat aan verzoeksters lesbische geaardheid geen geloof kan worden gehecht - kan dit dan ook niet in aanmerking worden genomen.

2.4. Ter ondersteuning van haar huidige, derde, asielaanvraag legt verzoekster als nieuwe elementen volgende documenten voor: (i) een schrijven neer van de organisatie 'Queer Youth Uganda', (ii) het rapport 'Uganda 2016 Human Rights Report', (iii) een jaarrapport van de organisatie 'Human Rights Watch' over Uganda, (iv) het rapport 'Rapport du Groupe de travail sur l'Examen périodique universel – Ouganda', en (v) het rapport 'Country Policy and Information Note – Uganda: Sexual orientation and gender identity'.

2.5. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.6. De door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas kunnen herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens beoordeling waar in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen: *“Wat betreft de door u neergelegde brief vanwege Sam Opio, executive director bij de organisatie ‘Queer Youth Uganda’, dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient vastgesteld dat deze brief een loutere gesolliciteerde verklaring betreft die geen enkel objectief element bevat waaruit de waarachtigheid van deze verklaring zou moeten blijken. Verder is de inhoud van deze brief uiterst vaag, en op een zodanige wijze opgesteld dat deze aan gelijk wie kan worden verzonden, indien de correcte naam wordt ingevuld. In dit opzicht dient tevens vastgesteld dat u reeds een brief vanwege deze zelfde organisatie en dezelfde executive director neerlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, maar die brief was toen geadresseerd aan, en sprak enkel over, de valse identiteit die u aanvankelijk opgaf in het kader van uw eerste asielaanvraag (Katuntu Kawa). Dat u op heden opnieuw een brief neerlegt van deze zelfde organisatie, ondertekend door dezelfde persoon, met exact dezelfde inhoud en letterlijk dezelfde bewoordingen, waarin het enige verschil bestaat dat de brief deze keer geadresseerd is aan, en spreekt over, de identiteit waarvan u oppert dat het uw echte identiteit is (‘Kiyuba Haawa’) – zonder dat hierbij enige uitleg wordt gegeven betreffende de foute naam die in de vorige, door u neergelegde, brief werd vermeld, bevestigt dan ook enkel het manifest gesolliciteerde karakter van deze brieven, en toont verder de correctheid aan van de, door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag opgemerkte, vaststelling dat de inhoud van deze brief dermate vaag is, en op een zodanige wijze opgesteld dat deze aan gelijk wie kan worden verzonden, indien de correcte naam wordt ingevuld.*

Als dusdanig bezit deze brief dus geen enkele bewijskracht, integendeel: de vaststelling dat u dezelfde brief opnieuw neerlegt, maar ditmaal met een andere naam – zonder enige verdere uitleg – bevestigt enkel het onbetrouwbaar karakter van de inhoud ervan. Er kan dan ook enkel geen enkel geloof gehecht worden aan de inhoud van deze door u neergelegde brief.”

Verzoekster voert geen enkel verweer tegen bovenstaande motief zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

De bestreden beslissing oordeelt vervolgens terecht dat ook de door verzoekster neergelegde algemene informatie over de behandeling van LGBT-personen in Oeganda, en algemene landeninformatie betreffende Uganda verder niets bijbrengt. De Raad trad de commissaris-generaal immers vanaf de eerste asielaanvraag bij waar hij toen reeds oordeelde dat verzoeksters beweerde homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig was. Algemene informatie over de situatie van homoseksuele personen in Oeganda, wijzigt bijgevolg niets aan deze beoordeling.

Ook de door verzoekster bijgebrachte artikels met betrekking tot deportaties naar Oeganda, en de verwijzing naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in het geval verzoekster naar Oeganda zou worden teruggeleid, wijzigen niets aan de negatieve beoordeling inzake verzoeksters eerste twee asielaanvragen.

In het artikel *“A grim return: post-deportation risks in Uganda”* van februari 2017 wordt gesteld dat de gedwongen terugkeer van afgewezen asielzoekers naar Oeganda, problematisch zou zijn omwille van het feit dat iedere persoon die gedwongen terugkeert, onderworpen wordt aan een routine-interview door de immigratiediensten en het niet te verzekeren valt dat er geen dwang of macht uitgeoefend wordt indien een persoon onwillig is om te spreken met de immigratiediensten. Ook wordt er gesteld dat het vermelde routine-interview bij aankomst in de luchthaven te Oeganda, des te problematischer zou zijn indien de persoon in kwestie zijn of haar afgewezen asielverzoek gebaseerd had op een vrees voor vervolging omwille van politieke redenen, dan wel omwille van seksuele geaardheid, en dit de persoon in kwestie blootstelt aan detentie, marteling en kwelling, alsook zijn of haar contacten [in Oeganda].

De bestreden beslissing oordeelde dienaangaande terecht dat het routine-interview waaraan een persoon bij gedwongen terugkeer aan wordt onderworpen op zich niet problematisch dient te zijn. Dit geldt des te meer in het geval van verzoekster nu er in het dossier geen enkele aanwijzing is dat de Oegandese autoriteiten of de Oegandese bevolking op de hoogte zouden zijn van het feit dat zij asiel heeft gevraagd in België, laat staan welke motieven zij aan de basis van die asielaanvraag zou ingeroepen hebben. Er zijn bijgevolg geen redenen voorhanden om te veronderstellen dat verzoekster moet vrezen een onmenselijke of vernederende behandeling te zullen moeten ondergaan.

Bovendien stelt de bestreden beslissing hierover ten slotte nog: *“Voorts blijkt uit ditzelfde artikel dat personen die gedwongen worden teruggestuurd naar Oeganda, zich kunnen wenden tot het ‘Refugee Law Project’ [verder: RLP], die post-deportatie steun biedt aan gedeporteerde personen. Waar de*

Oegandese immigratiediensten eerst wantrouwig stonden ten aanzien de rol van het RLP in de ontvangst van gedepoteerde personen, erkennen zij op heden de cruciale rol die het RLP speelt en verwijzen ze ook individuen naar het RLP, voor steun – zo valt te lezen in ditzelfde artikel. Verder blijkt dat na het routine-interview op de luchthaven, de beambte van de immigratiedienst vraagt of de gedepoteerde enige vrienden of familieleden heeft die hij of zij wenst te contacteren, en desgevallend dezen contacteert ten behoeve van de gedepoteerde persoon. Het is ook op dit moment dat aan de gedepoteerde wordt meegedeeld dat er een medewerker is van het RLP, met wie ze kunnen praten indien ze dat willen. Er wordt voorts melding gemaakt van de vaststelling dat gedepoteerden gebruikelijk onwillig zijn om vrienden of familie te contacteren, en sommigen geen vertegenwoordiger van het RLP willen ontmoeten. Er wordt voorts geen melding gemaakt van enige slechte behandeling van deze personen omwille van hun onwil familieleden of vrienden te contacteren, dan wel omwille van hun weigering een vertegenwoordiger van het RLP te ontmoeten. Voorts wordt verwezen naar een individueel dossier van een Oegandese vrouw die omwille van haar homoseksuele geaardheid naar het Verenigd Koninkrijk vluchtte, maar vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda gedwongen werd teruggeleid. Deze vrouw zou bij aankomst in Oeganda geen vrienden of familie hebben willen contacteren, was teleurgesteld en ging in een afgelegen dorp wonen. Er wordt hierbij evenwel geen enkele melding gemaakt van enige slechte behandeling van deze vrouw bij aankomst in Oeganda. Uit dit artikel blijkt derhalve geenszins dat er een systematisch risico zou bestaan op een slechte behandeling van personen die gedwongen gedepoteerd worden naar Oeganda zodat er geen reden is om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar Oeganda gevisieerd zou worden door de Oegandese immigratiediensten. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij Oeganda verliet op 20 november 2017 met haar eigen geldig paspoort en geldig visum voor Rusland zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekster de Oegandese immigratiewetten zou omzeild hebben.

Het volgende door verzoekster neergelegde artikel *“Uganda: the silent practice of deportations”* van 6 mei 2010 kan vooreerst bezwaarlijk als recente informatie beschouwd worden zodat dit niet als referentie kan dienen voor de huidige situatie. Bovendien betreft het twee individuele gevallen die gebaseerd zijn op getuigenissen (waarvan de correctheid niet kan worden nagegaan) waarbij geenszins duidelijk gemaakt wordt waarom deze personen in kwestie gevisieerd werden door de Oegandese autoriteiten, noch wat hun situatie betrof voor hun vertrek uit Uganda, noch op basis waarvan zij asiel vroegen in het Verenigd Koninkrijk. De bestreden beslissing stelt dienaangaande ook nog vast dat dit artikel, dat afkomstig is van de voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbekende website ‘www.pambazuka.org’, geen enkele grond of bron citeert voor de stelling dat een teruggekeerde persoon automatisch wordt gevisieerd in Oeganda omwille van het feit dat deze eerder een asielaanvraag indiende in een westers land. Het betreft bijgevolg een loutere bewering zonder meer. De bestreden beslissing stelt ook nog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet over enige landeninformatie beschikt waaruit zou moeten blijken dat gedepoteerde personen automatisch in de negatieve aandacht van de Oegandese overheden komen te staan en dat verzoeksters betoog dienaangaande evenmin terug te vinden is in rapporten van organisaties als Human Rights Watch of Amnesty International. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

Het door verzoekster neergelegde document *“The impact of deportation: Some reflections on the current practice”* van 2012 ten slotte is een paper van academische aard met een kritische analyse over de deportatiepraktijken in het Verenigd Koninkrijk. In dit artikel wordt voornamelijk kritiek geuit op deportatiepraktijken gangbaar in het Verenigd Koninkrijk, en wordt verwezen naar individuele gevallen van personen die vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda worden gedepoteerd. Ook wordt verwezen naar de vaststelling dat het terugsturen van LGBTI-personen een risico inhoudt, gezien dergelijke personen door de autoriteiten gevisieerd kunnen worden omwille van de seksuele geaardheid; dienaangaande wordt het voorbeeld aangehaald van de deportatie van een homoseksuele man vanuit het Verenigd Koninkrijk. Terecht wijst de bestreden beslissing hierbij op het uiterst individuele karakter van deze voorbeelden, de vaststelling dat verzoeksters beweerde homoseksualiteit überhaupt niet geloofwaardig bevonden wordt, en de vaststelling dat haar naam nergens vermeld werd in enige media, Oegandese of andere.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 15 maart 2018 dient erop te worden gewezen dat naast het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben, niet blijkt dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst.

De verwijzing naar algemene landeninformatie ten slotte omtrent de situatie van homoseksuelen in Oeganda volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gezien zij haar homoseksuele geaardheid en relaties en problemen die zij hierdoor zou hebben gekend niet aannemelijk maakt, hieromtrent in gebreke.

Het door verzoekster neergelegde document ter terechtzitting wijzigt niets aan het bovenstaande. Het betreft immers het cassatieberoep dat ingesteld werd tegen de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de beslissing tot terugdrijving.

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.8. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing van 19 maart 2018 correct wordt gesteld als volgt:

“Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER